

[Ole Bernt Henriksen]

ges, når man f.eks. som led i den kommunale valgkamp rejser rundt og besøger danske byer og taler med borgmestre og f.eks. hører deres stolthed over de rensningsanlæg, de har fået.

En anden ting, der glæder mig specielt i denne vinter, er, når man flyver hen over Danmark – hvilket jeg håber at få lejlighed til kl. 3 i dag trods denne debat – at landskabet i denne vinter er grønt. Det er dels meget smukt, men det er også et meget synligt resultat af det arbejde, som vi sammen har prøvet at gennemføre eller udføre.

Vi kan være enige i, at der stadig er et langt stykke at gå. Men jeg kan godt lide dette med i stedet for at sige, at en flaske er halvtom, så at sige, den er halvfuld; på en måde virker det, som om det sætter én i en lille smule bedre humør end den anden negative formulering.

Jeg skal ved denne lejlighed holde mig fra detaljer og gå ind i nogle mere overordnede hovedlinjer som udtryk for Det Konservative Folkepartis indstilling.

Det første, jeg har lyst til at hæfte mig ved, er, at vi nu får en række hovedlove, hvor vi får skrevet megen lovgivning – vel også i og for sig bemærkninger og cirkulærer – sammen og få tegnet et langsigtet perspektiv for vores miljøpolitik herinde, og det synes jeg er godt. Det gør det også lettere for borgerne at sætte sig ind i, hvilke hensigter vi har.

Jeg ved, at det, der bliver sagt fra denne talerstol, somme tider bliver hørt i administrationen, og jeg vil som en rent teknisk ting i den forbindelse sige, at jeg er meget glad for det arbejde, man har gjort med § 1 i lovene.

Det er en god skik, at § 1 ikke beskæftiger sig med, hvad loven omfatter alene, men at § 1 fortæller, hvad formålet med den pågældende lov er. Det sker her, det kan jeg lide. Jeg taler ikke bare om disse love, men også om andre.

Så er vi glade for uddelegeringen til nærliggende og kompetente folkevalgte organer. Det må være udtryk for, at vi herinde har tillid til, at de folkevalgte organer kan udføre dette arbejde nu. Jeg synes, at det er af selvstændig værdi, at vi inddrager dem, og at de kan inddrages, for det er kun på den måde, at arbejdet for et bedre miljø får den bredde og dybe forankring, som vi ønsker, og som er nødvendig, hvis det skal lykkes.

Jeg vil gerne formulere det i en overskrift og en sætning, som jeg tror gælder for miljølovgiv-

ning i det hele taget, at med ansvar følger også forståelse. Uden ansvar får ingen forståelse for, hvad noget drejer sig om.

Vi vil så gerne komplimentere ministeren for det arbejde, hun har lagt i at forhandle med og høre de berørte parter. Ministeren har vist fået megen nyttig rådgivning fra dem, ministeren har hørt og forhandlet med. Jeg tager ministerens fremgangsmåde over for de pågældende som et udtryk for det synspunkt, at det er rigtigere at betragte dem som deltagere i et fortsat samarbejde end som mulige og sandsynlige lovovertrædere.

Det er med fuldt overlæg, jeg bruger ordet deltagere, for hvis Danmarks miljøpolitik skal lykkes, er det nødvendigt, at erhvervslivet og den enkelte borger ikke fornemmer, at de er ofre for vores miljøpolitik, men at de netop er deltagere i den og i dens udformning og i dens forvaltning, og hertil er vi vist ved at være nået. Miljøteknik er i høj grad også samarbejdsteknik.

Vi er også tilfreds med, at de ikkegodkendte virksomheder nu i løbet af 10 år eller deromkring får deres miljøforhold systematisk gennemgået. Jeg synes, at denne gennemgang og den efterfølgende godkendelse giver os en følelse af tryghed, og jeg tror, at der kan indsamles nyttige erfaringer, som vi jo aldrig kan få nok af.

Det forholder sig således, at vi, da hele denne lovgivning og hele dette arbejde begyndte tilbage i 1970'erne, mest af alt savnede indsigt, hvis sandheden skal frem.

I dag har vi mere indsigt, men erhvervelse af mere og mere indsigt er stadig en hovedopgave. Jeg skal ikke spørge ministeren om det, men fastslå, at en rød tråd i de forslag, der først behandles på torsdag, er en udvidelse af vor indsigt i praktiske muligheder for miljømæssige forbedringer, uden at de går ud over nogen.

Hermed har jeg så antydet overskriften for vor tilslutning til Brundtlandrapporten, som fru Dorte Bennedsen også var inde på. Vi har begge to fra denne talerstol nogle gange udtalt os anerkendende om den. Jeg kan ikke være meget uenig i fru Dorte Bennedsens bemærkninger herom, men jeg vil gerne gøre en tilføjelse:

Vor grundlæggende antagelse må vel være, at vi ved at finde erstatningsprodukter, ved at anvende energien bedre og ved at producere i